

David Masobro

La casa de les petites alegries

Entra

[David MASOBRO, *La casa de les petites alegries* \(Emaús 138\), Barcelona: CPL 2017.](#)

Col·lecció Emaús 138
Centre de Pastoral Litúrgica

Director de la col·lecció Emaús: Josep Lligadas

Disseny de la coberta: Mercè Solé

Dibuix de la coberta realitzat per un intern de l'Hospital Psiquiàtric de Santa Coloma de Gramenet

© Edita: CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA
Nàpols 346, 1 – 08025 Barcelona
Tel. (+34) 933 022 235 – wa 619 741 047
cpl@cpl.es – www.cpl.es

Primera edició: gener de 2017
Segona impressió: octubre de 2018

ISBN: 978-84-9805-978-9
Dipòsit legal: B 3399-2017

Printed in UE

Imprimeix: Ulzama Digital, S.L.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepcions previstes per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si us cal fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

4. EM VAIG CONFONDRE (CARTA)

Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix se'ls va acostar i es posà a caminar amb ells, però els seus ulls eren incapaçs de reconèixer-lo (Lluc 24,15)

Estimat Antonio, em dic David. Potser ja no te'n recordes de mi. És normal. Suposo que coneixes a tanta gent! Recordo que un dia anava passejant amb aquell company teu, aquell noi jove que tenia el cervell destrossat per les drogues. Sí, aquell noi alt i prim que tenia barba i que se sentia trist per tot el que havia fet patir a la seva mare quan consumia... Malgrat tot, deia, la mare continua venint-me a veure... no hi ha amor més gran... Et recordo bé. Anaves vestit amb un pijama blau, brut, ple de taques de cafè i foradat per cremades de cigarreta. El teu cabell era llarg, negre, net i desordenat i els teus ulls eren tan foscos i oberts com la immensitat d'un llac. Recordo que et vas apropar a nosaltres i amb els ulls plens de llàgrimes ens vas demanar una cigarreta. Jo et vaig dir: "No ploris" i el meu company et va donar una cigarreta rossa. Vas deixar de plorar immediatament. Recordo els teus dits cremats per les vegades que t'adormies amb la cigarreta encesa en les llargues estones de soledat als jardins de l'Hospital. Vas estar caminant i fumant al nostre costat i, de sobte, vas parlar. Ho recordo com si fos ara, Antonio. Ens vas dir: "Una pregunta: Jo... ¿dec

ser Déu, veritat?” I jo et vaig mirar i et vaig dir: “No, tu ets l’Antonio”. I és aquí on et vull demanar perdó per la meva ximpleria. Perdona, Antonio, em vaig confondre. Realment tu eres Déu. Eres el mateix Déu que, petit i pobre, havies vingut a visitar-nos i caminaves al nostre costat, com aquella vegada amb els deixebles d’Emmaús. Eres Déu nafrat i suplicant que trucaves a la porta del nostre cor... No sé si et vas sentir estimat i acollit. Perdona’m Antonio. Perdona’m Déu.

11. TRENAR LA CADENA DE

L'ODI

Aleshores Pere preguntà a Jesús: “¿Senyor, quantes vegades hauré de perdonar al meu germà les ofenses que em faci? ¿Set vegades?”. Jesús li respon: “No et dic set vegades, sinó setanta vegades set” (Mateu 18,21-22)

És Nadal. Un pare de família, després de la seva jornada laboral, s'apropa a casa seva. El seu semblant és de preocupació. La seva dona fa dies que no es troba bé. Gairebé ni parla. Es cuida dels seus tres fills d'una manera maquinal i estranya. El pare ja es troba davant de la porta de casa seva. Obre la porta. Ningú el ve a rebre. No sent cap soroll ni la veu dels nens. Es dirigeix al menjador i l'escena no pot ser més terrible. Els seus fills estan estesos sobre el terra, morts, i la seva dona té a les mans una destal tacada de sang. L'home cau immediatament desmaiàt a terra. A fora se senten crits i el soroll d'una sirena... Algun veí espantat ha trucat a la policia...

Han passat trenta anys d'aquell terrible fet. La dona va ser tancada per a tota la vida en una institució psiquiàtrica. En aquests trenta anys mai ningú no l'ha vingut a visitar. Tanmateix, un dia, la dona rep una visita inesperada. Es tracta del seu cunyat, el germà del seu marit. No sabem de què parlen. No sabem què

es diuen, però a poc a poc, les visites són més sovintejades fins a fer-se setmanals. Una infermera ens diu: aquest senyor, quan mori, tindrà una mansió al Cel... I és cert, aquest home ha trencat la cadena de l'odi i ha obert la porta al perdó.

14. T'ESTIMO PER COM EM MIRES

Feliços els nets de cor: ells veuran Déu! (Mateu 5,8)

Com cada dissabte trobo la Rosa a l'entrada del pavelló. La Rosa sempre està recolzada a la porta mirant i parlant amb tothom qui entra: un familiar, un infermer, algun altre pacient... Quan arribo a la porta em diu: "Si us plau, ves a buscar-me un cafè, que els del festival d'Eurovisió m'ho han robat tot". Li dic si el vol amb sucre o sense i vaig cap al bar de l'Hospital. En tornar, em mira amb els seus ulls blaus i em pregunta: "¿És veritat que l'Antònia A. ha ressuscitat?". I jo sorprès li dic: "¿I per què em dius això?". "Ah no –diu ella– és que fa dos dies ens van dir que havia mort, però com que la vaig veure ahir vaig pensar: Això vol dir que ha ressuscitat!". I així continuem parlant sobre temes diversos i jo mai acabo d'entendre-la. Només sé que quan em parla hi ha moments en què em mira als ulls amb tendresa o em posa la ma a l'espatlla i per a mi això ja significa un món. Rosa, crec que he arribat tard a la teva vida per poder entendre't, però conserves encara, com una llavor amagada, la capacitat de rebre i donar amor.

15. MOMENTS DE GLÒRIA

Les obres del seu braç són potents: dispersa els homes de cor altiu, derroca els poderosos del soli i exalta els humils; omple de béns els pobres, i els rics se'n tornen sense res (Lluc 1,51-53)

Arriba l'hora de la cigarreta. Hi ha un grup d'uns cinc pacients esperant amb ànsia una mica de tabac. L'infermera reparteix les cigarretes. Ajudem a fumar a qui li costa més. Fumen amb avidesa. Tothom ha acabat menys una senyora a qui li agrada molt xerrar i fumar, fumar i xerrar... De sobte entra una altra infermera i pregunta: "¿Us han donat ja de fumar?". Es fa un silenci i tothom diu com si es tractés d'un cor: "Noooo!". La dona que encara té la cigarreta encesa l'amaga enganxant-la sota la taula. Al cap d'uns instants comença a sortir fum a través d'un forat de la taula, però l'infermera no se n'adona. Jo em miro l'escena amb sorpresa mentre un dels malalts, tot mirant-me, es posa el dit índex als llavis. La infermera marxa amb un somriure i tanca la porta. En aquest moment, els pacients esclaten en una forta riallada que dura una bona estona. Jo no puc deixar de somriure. És un instant de glòria que s'escola com un raig de llum per les seves vides i que mai no podré oblidar.

16. LA VISITA

Espera en el Senyor; sigues valent, que el teu cor no defalleixi. Espera en el Senyor (Salm 27,14)

Entro a la planta i quan passo per davant d'una habitació veig que hi ha un home gran en cadira de rodes. Al costat, una infermera l'està acabant de pentinar i posant-li colònia. "Posi's guapo –li diu–, que avui té visita. Vindrà el seu fill amb les nètes!". I l'home amb un posat seriós i tranquil es va deixant fer. Mentre vaig saludant la gent veig com la infermera porta el pacient a l'entrada de la planta des d'on es pot veure l'entrada al pavelló. I l'home es queda allà assegut a la cadira mirant cap enfora, vestit amb una camisa fosca, una americana i uns pantalons blau marí. Van passant les hores. Familiars i malalts entren i surten per aquella porta on aquell home pacientment, espera. Arriba l'hora de dinar i jo me'n torno a casa i trobo encara a aquell home esperant a l'entrada. Finalment, no ha vingut ningú a veure'l. Quan surto del pavelló veig com una infermera s'apropa a aquest senyor i se l'emporta a dinar. Tot i estar lluny de l'escena veig que l'home de la cadira va a dinar amb el cap cot, mirant a terra penosament. I jo m'ho miro tot amb tristesa i només penso en pregar perquè aquell home almenys en algun moment del dia d'avui senti en el seu cor la companyia i l'amistat del Pare.

17. PARE NOSTRE

Vosaltres, pregueu així: Pare nostre del cel, santifica el teu nom, vingui el teu Regne, que es faci la teva voluntat aquí a la terra com es fa en el cel. Dona'ns avui el nostre pa de cada dia; perdona les nostres ofenses, així com nosaltres perdonem els qui ens ofenen; no permetis que caiguem en la temptació, i allibera'ns del mal (Mateu 6,9)

Vaig trobar la Mar desconsolada. Tenia tota la cara plena de llàgrimes i caminava amunt i avall desesperada. Em vaig apropar i li vaig preguntar com es trobava. Em va mirar i em va dir que en el seu interior no parava de sentir veus. De vegades, eren dues veus diferents que parlaven entre elles. Sovint, fins i tot discutien. Altres vegades, sentia una sola veu que li deia d'una manera molt exigent i dura: "Mata, mata!". I la pobre dona es posava les mans a les orelles com si d'aquesta manera pogués fer que les veus paressin. Em va dir que tot i la medicació que prenia les veus no cessaven. Jo no sabia què fer en aquell moment. Li vaig preguntar si creia en Déu i em va dir que sí. Llavors li vaig agafar la seva mà aspra i li vaig dir si volia que féssim junts un Parenostre. I vàrem pregar plegats. I jo pregava de tot cor així: Pare Nostre que esteu en el cel (Pare meu treu-la de l'infern de la malaltia); sigui santificat el vostre nom; vingui a nosaltres el vostre Regne (acull la Mar en el teu Regne de pau) faci's la vostra volun-

tat, així a la terra com es fa en el cel (que amb la teva voluntat ajudis a portar la malaltia a la Mar i als seus companys); el nostre pa de cada dia doneu-nos, Senyor, el dia d'avui (que no els hi falti mai el pa del cos i el pa de l'ànima); perdoneu les nostres culpes així com nosaltres perdonem els nostres deutors (que trobin en tu l'amor que tot ho perdona); no permeteu que nosaltres caiguem a la temptació, ans deslliureu-nos de qualsevol mal (allibera'ls de qualsevol sofriment i que mai se sentin sols). I la Mar es va quedar quieta i callada respirant amb els ulls mig oberts. I així vam romandre molta estona, junts, asseguts en un banc, callats i agafats de la mà...

26. ELL ÉS LA NOSTRA PAU

No torneu a ningú mal per mal; mireu de fer el bé a tothom. Si és possible, i fins on depengui de vosaltres, estigueu en pau amb tothom (Romans 12,17)

Fa més de trenta anys una noia jove estava prenent un bany, tranquil·la i relaxada a la banyera de casa seva. Portava ja una bona estona i l'ambient s'omplia d'un vapor agradable i càlid. Tanmateix, no s'havia adonat que no havia tancat del tot la porta del lavabo. I de sobte, entre el vapor, un home es va apropar per darrera i, violentament, va començar a escanyar-la. Per molt que ho intentava no aconseguia desempallegar-se d'aquelles terribles mans. S'ofegava. Li faltava l'aire, pensava que no se'n sortiria. De cop, però, va aconseguir girar el seu cos i en un moment de sort va empènyer amb totes les forces a aquell home, que no era un altre que el seu pare... I a partir d'aquí només us puc parlar de malaltia, de freqüents ingressos a la planta de psiquiatria de diferents hospitals i finalment l'internament...

Vaig tenir la sort de poder-la tractar molts anys, i puc dir que mai no he vist una persona tan afectuosa i pacífica. La recordo amb el seu petit cigar a la mà, somrient, mirant amb dolcesa, preguntant sempre per la meva família. No va tenir sort a la vida, es va casar, però el seu marit la va deixar per una altra

quan va caure malalta i els seus fills vivien lluny... Recordo també que sempre comentava que dormia amb les finestres obertes ja fos estiu o hivern, perquè, com ella deia, “me falta siempre el aire”. Ara el seu marit s’havia penedit i ella l’havia perdonat. Misteriosament, però, aquella senyora era feliç! Jo no em puc explicar això sense pensar que, Tu, Senyor, secretament, estaves al seu costat regalant-li fins a vessar la pau que dones als teus preferits.